

Monin Automobiles, kotipaikka Bourg-de-Péage (Ranska), ja EAS, kotipaikka Livange (Luxemburg), ovat nostaneet 23.9.1998 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen komissiota vastaan. Kantajien edustajana on asianajaja Jean Claude Fourgoux, Pariisi, ja prosessiosoite Luxemburgissa on asianajotoimisto Pierrot Schiltz, 4 rue Béatrix de Bourbon.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- kumoaa komission 15.—16.7.1998 tekemän päätöksen;
- huomioi, että kantajat varaavat itselleen oikeuden vaatia korvausta kärsimästään vahingosta;
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tämän asian kantajat, jotka tuovat Ranskaan Suzuki, Daihatsu, Isuzu ja Subaru -merkkisiä ajoneuvoja ja jotka ovat tällä hetkellä konkurssissa, riitauttavat sen, että komissio on hylännyt niiden jo 13 vuotta sitten esittämän valituksen, joka koski oman toiminnan rajoittamisjärjestelmää, jota oli käytetty useita muita merkkejä edustavien ajoneuvojen tuonnissa Ranskaan. Kyseessä olevassa päätöksessä todettiin, että kiintiöiden jaosta, jonka noudattamatta jättämisestä saattoi aiheutua hallinnollisia seuraamuksia, olivat vastuussa yksinomaan Ranskan hallintoviranomaiset, että kutakin maahantuojaa painostettiin, että valitus ei koske yhteisön etua ja ettei se ole ajankohtainen.

Kantajat väittävät ensinnäkin, että vastaaja kieltäytyy riidanalaisessa päätöksessään ottamasta huomioon asiassa T-7/92, Asia Motor France ynnä muut vastaan komissio, 29.6.1993 annettua tuomiota⁽¹⁾ ja asiassa T-387/94, Asia Motor France ynnä muut vastaan komissio, 18.9.1996 annettua tuomiota⁽²⁾, jotka koskevat samaa lainvastaisuutta ja joista seuraa velvollisuus tutkia asiakirja-aineisto uudelleen objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella sen kysymyksen osalta, ovatko Ranskan viranomaiset käyttäneet pakottavia painostuskeinoja kyseessä olevia yrityksiä kohtaan, jotta ne toimisivat valituksessa ilmiannetulla tavalla, siten, että Ranskan emämaassa hyväksytyjen maahantuojien toimintaan ei voida soveltaa kilpailusääntöjä sen takia, että niillä ei ole riittävän itsenäistä asemaa.

Kantajien mukaan on järkyttävää havaita vastaajana olevan toimielimen nyt väittävän, että koska asia on niin vanha, kenelläkään ei voi olla intressiä valitukseen, vaikka komissio itse on vastuussa tästä pitkittymisestä, koska se ei ole menetellyt hallintomenettelyssä huolellisesti. Järki- ja kohtuussyistä väitetiedoksianto olisi pitänyt antaa 13

vuotta sitten yhteistoimintajärjestelyyn osallistuville yrityksille ja niiden etujärjestölle. Yhteistoimintajärjestely oli jo silloin kyllin vakiintunut. Valituksen kohteena olevien yritysten olisi pitänyt keskustelujen kuluessa osoittaa, että oman toiminnan rajoittamiseksi kutsuttu järjestely, josta tarjottiin vastineeksi muun muassa japanilaisten kilpailijoiden sulkeminen markkinoilta, ei ollut kaupallisiin perusteisiin tehty valinta vaan perustui Ranskan valtion käyttämiin pakottaviin painostuskeinoihin, joilla niille olisi voitu aiheuttaa merkittäviä tappioita.

Kantajat väittävät myös, että perustamissopimuksen 115 artiklaa lukuun ottamatta perustamissopimuksessa määräytyistä lain mukaisten käytäntöjen ryhmistä ei löydy sellaista, johon kyseessä olevan kaltainen oman toiminnan rajoittaminen kuuluisi, eikä Ranska ole koskaan pyytänyt suojatoimenpiteiden soveltamista tällä alalla. Komissio ei voi myöskään vedota mihinkään Ranskan säännöstöön estääkseen sen, että yhteisjärjestelyyn osallistuneisiin sovelletaan Euroopan yhteisöjen kilpailusääntöjä, varsinkaan kun Ranskassa ei yksinkertaisesti ole mitään tällaista säännöstöä.

⁽¹⁾ Kok. 1993, s. II-671.

⁽²⁾ Kok. 1996, s. II-965.

RJB Mining plc:n 29.9.1998 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-156/98)

(98/C 358/42)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

RJB Mining plc on nostanut 29.9.1998 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat Mark Brealey ja Jonathan Lawrence, ja prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arendt & Medernach, 8—10 rue Mathias Hardt.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- kumoaa kanteessa mainituilla perusteilla komission 29.7.1998 tekemän päätöksen, jolla annettiin RAG Aktiengesellschaftille lupa hankkia määräysvalta Saarbergwerke AG:ssä ja Preussag Anthrazit GmbH:ssä, ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien kantajan kulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Esillä olevassa asiassa kantajana on Englannin ja Walesin oikeuden mukaan perustettu julkinen osakeyhtiö, joka toimii Englannissa hiiliteollisuuden alalla tuotantoa harjoittaen. Sen pääomistajina on institutionaalisia sijoittajia, yksityisiä sijoittajia, johtajia ja kantajan palveluksessa olevia työntekijöitä. Komissio teki kumottavaksi vaaditun päätöksen EHTY:n perustamissopimuksen 66 artiklan 2 kohdan mukaisesti tarkoituksenaan hyväksyä tietyin ehdoin Saarbergwerken ja Preussagin sulautuminen RAG:iin. Kyseiset kolme yhtiötä ovat Saksan viimeiset kivihiihen tuottajat. Sulautuvat yhtiöt ovat ilmeisesti suostuneet luovuttamaan osan hiilentuontitoiminnastaan riippumattomalle kolmannelle osapuolelle ja jakamaan jäljelle jäävän hiilikauppatoiminnan organisaatiossaan kotimaiseen ja tuontia harjoittavaan haaraan.

Kantajan mukaan komissio ei kumottavaksi vaadittua päätöstä antaessaan noudattanut EHTY:n perustamissopimuksen 66 artiklaa ja 4 artiklan c kohtaa eikä komission päätöstä 3632/93/EHTY (säännöstö).⁽¹⁾ Päätöstä vaaditaan kumottavaksi myös sillä perusteella, että olennaisia menettelymääräyksiä ei ole noudatettu, mikä käsittää perustelujen puutteellisuuden ja hyvän hallintotavan periaatteen vastaisuuden.

Kantajan mukaan komissio ei ole ymmärtänyt, että kumottavaksi vaadittu päätös mahdollistaa sulautumiseen ryhtymisen siitä huolimatta, että Saksan valtion tuki on olennainen osa järjestelyä eikä sellaiseen tukeen ole annettu — eikä voidakaan antaa — säännösten nojalla lupaa. Kantaja korostaa tältä osin, ettei kumottavaksi vaaditussa päätöksessä edes mainita sulautumisjärjestelyihin olennaisesti liittyvää valtion tukea puhumattakaan, että siinä eriteltäisiin tuen vaikutuksia osapuolten asemaan markkinoilla. Päätöksessä ei mainita lainkaan sitä, että mahdollisen sulautumisen yhteydessä RAG:n maksettavaksi tuleva kauppahinta Saarbergwerkistä on vain 1 Saksan markka.

Kantajan mukaan komissio on kumottavaksi vaaditussa päätöksessä esittänyt, että päätöksen kohdalla on kyse vain EHTY:n perustamissopimuksen 66 artiklan soveltamisesta eikä valtiontukien valvontaa koskevien säännösten soveltamisesta. Kantaja oli kuitenkin vaatinut komissiolta vakuutusta siitä, että tämä soveltaisi valtiontukea koskevia säännöksiä ja estäisi sulautumiseen ryhtymisen ennen sulautumisen osapuolina oleville yrityksille maksetun, sen olennaisena osana ja ennakohehtona olevan valtiontuen hyväksymistä. Koska komissio ei suostunut antamaan vaadittua vakuutusta, kantajan mielestä on näin ollen selvää, että kumottavaksi vaaditulla päätöksellä hyväksytyyn sulautumiseen voidaan ryhtyä ja nyt myös ryhdytään komission jättäessä tehtävänsä hoitamatta.

⁽¹⁾ EYVL L 329, 30.12.1993, s. 12.

Bernard Bareytin ym:iden 30.9.1998 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-158/98)

(98/C 358/43)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Bernard Bareyt, Ivone Benfatto, Denis Bessette, Giuliano Dalle Carbonare, Enrico Di Pietro, Barry John Green, Remmelt Haange, Michel Huguet, Marcus Iseli, Cornelis Jong, Neil Mitchell, Pier Luigi Mondino, Alfredo Portone, Carlo Sborchia, Alessandro Tesini ja Mike Michale Wykes, joiden kotipaikka on Naka (Japani), ovat nostaneet 30.9.1998 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajana on asianajaja Nicolas Lhoest, Bryssel, ja prosessiosoite Luxemburgissa Fiduciaire Myson SARL, 30 rue de Cessange.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

— kumoaa komission 15.5.1998 tekemän päätöksen, jolla kantajien valitukset hylättiin;

— kumoaa kantajien marraskuun 1997 ja sitä seuranneiden kuukausien palkkalaskelmat, joissa sovelletaan neuvoston asetuksessa (EHTY, EY, Euratom) N:o 1785/97 hyväksymää korjauskerrointa, ja mukaan lukien palkkalaskelmat niiltä kuukausilta, joilta hallinto on perinyt takaisin sen osan palkasta, jota aiemmin on maksettu liikaa;

— siltä osin kuin on tarpeen,

— toteaa, että (EHTY, EY, Euratom) asetusta N:o 1785/97, joka perustuu komission ehdotukseen, ei sovelleta, sikäli kuin siinä on Nakan osalta vahvistettu erityinen korjauskerroin,

— velvoittaa komission maksamaan kantajille sen osan palkasta, jota se on taannehtivasti perinyt takaisin heiltä toukokuusta 1997 alkaen,

— velvoittaa komission palauttamaan kantajille sen osan palkasta, jonka komissio on vähentänyt kantajien palkasta marraskuusta 1997 alkaen uutta korjauskerrointa soveltaen,

— velvoittaa komission maksamaan erien pidättämispäivästä alkaen viivästyskorkoa niille summille, jotka se velvoitetaan palauttamaan;

— velvoittaa komission korvaamaan kaikki tässä oikeusasteessa aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.